

Un lóstrego de dor
atravesoute

e quedaches alí, soño
tronzado,

sen voz e sen

mañá,

na túa noite.

Apagouse o teu sol que
me quentaba

como un sagrado lume

e andei ó ventimperio,
orfo de ti,

vestindo xa por

sempre

os farrapos

da ausencia.

Eu cumpría daquela
nove anos.

Agora cumpro nove
veces nove

e aínda me parece que
foi onte

cando nos despedimos

e te dexeí alí, sen mín,
durmindo,

(alleo, frío,
indiferente)

no teu xergón de terra.